

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku — Polska) — Fortuna sp. z o.o. (C-213/11), Grand sp. z o.o. (C-214/11), Forta sp. z o.o. (C-217/11) przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Gdyni

(Sprawy połączone C-231/11, C-214/11 i C-217/11) ⁽¹⁾

(Rynek wewnętrzny — Dyrektywa 98/34/WE — Normy i przepisy techniczne — Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych — Automaty do gier o niskich wygranych — Zakaz zmiany, przedłużania i wydawania zezwoleń na użytkowanie — Pojęcie przepisów technicznych)

(2012/C 295/19)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku

Strony w postępowaniach przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fortuna sp. z o.o. (C-213/11), Grand sp. z o.o. (C-214/11), Forta sp. z o.o. (C-217/11)

Strona pozwana: Dyrektor Izby Celnej w Gdyni

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku — Wykładnia art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U. L 204, s. 37) — Pojęcie „przepisów technicznych” — Przepisy krajowe zakazujące zmiany pozwolenia na eksploatację automatów do gry o niskich wygranych w zakresie miejsca prowadzenia działalności

Sentencja

Artykuł 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe tego rodzaju jak przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, które mogą powodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poza

kasynami i salonami gry, stanowią potencjalnie „przepisy techniczne” w rozumieniu tego przepisu, w związku z czym ich projekt powinien zostać przekazany Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy wskazanej dyrektywy, w wypadku ustalenia, iż przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów. Dokonanie tego ustalenia należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 z 23.7.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės — Litwa) — AB Lietuvos geležinkeliai przeciwko Vilniaus teritorinė muitinė, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-250/11) ⁽¹⁾

(Zwolnienie z należności celnych oraz podatku VAT od przywozu towarów — Paliwo znajdujące się w standardowych zbiornikach pojazdów silnikowych — Pojęcie „drogowy pojazd silnikowy” — Lokomotywa — Transport drogowy i transport kolejowy — Zasada równego traktowania — Zasada neutralności)

(2012/C 295/20)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: AB Lietuvos geležinkeliai

Strona pozwana: Vilniaus teritorinė muitinė, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės — Wykładnia art. 112 rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz.U. L 105, s. 1) oraz art. 107 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz.U. L 234, s. 23) — Wykładnia art. 82 ust. 1 dyrektywy Rady 83/181/EWG z dnia 28 marca 1983 r. określającej zakres art. 14 ust. 1 lit. d) dyrektywy 77/388/EWG w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej na

przywóz finalny niektórych towarów (Dz.U. L 105, s. 38) oraz art. 84 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2009/132/WE z dnia 19 października 2009 r. określającej zakres stosowania art. 143 lit. b) i c) dyrektywy 2006/112/WE w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej przy ostatecznym imporcie niektórych towarów (Dz.U. L 292, s. 5) — Wolny od należności celnych i zwolniony z podatku VAT wwóz paliwa znajdującego się w standardowych zbiornikach drogowych pojazdów mechanicznych — Spółka, która na obszarze państwa trzeciego napełniała olejem napędowym standardowe zbiorniki paliwa należących do niej lokomotyw — Pojęcie drogowego pojazdu mechanicznego

Sentencja

Artykuł 112 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1315/88 z dnia 3 maja 1988 r., art. 107 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, art. 82 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady z dnia 28 marca 1983 r. określającej zakres art. 14 ust. 1 lit. d) dyrektywy 77/388/EWG w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej na przywóz finalny niektórych towarów, zmienionej dyrektywą Rady 88/331/EWG z dnia 13 czerwca 1988 r. oraz art. 84 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2009/132/WE z dnia 19 października 2009 r. określającej zakres stosowania art. 143 lit. b) i c) dyrektywy 2006/112/WE w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej przy ostatecznym imporcie niektórych towarów należy interpretować w ten sposób, że nie znajdują one zastosowania do lokomotyw.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Łotwa) — Ainārs Rēdlihs przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-263/11) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Pojęcie działalności gospodarczej — Dostawy drewna w celu złagodzenia szkód spowodowanych wichurą — System odwrotnego obciążenia — Brak wpisania do rejestru podatników podatku — Grzywna — Zasada proporcjonalności)

(2012/C 295/21)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ainārs Rēdlihs

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 4 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) i art. 9 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Pojęcia podatnika i działalności gospodarczej — Dostawa drewna przez osobę fizyczną będącą właścicielem lasu przeznaczonych na własne potrzeby w celu złagodzenia szkód wyrządzonych wichurą — Zgodność z zasadą proporcjonalności przepisu krajowego nakładającego karę grzywny w wysokości kwoty podatku zwykle należnego od wartości dostarczonych towarów za brak wpisania do rejestru podatników podatku od wartości dodanej, mimo iż osoba ta nie miałaby obowiązku zapłaty podatku, nawet gdyby została wpisana do rzeczonoego rejestru

Sentencja

- 1) Wykładni art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2006/138/WE z dnia 19 grudnia 2006 r. należy dokonywać w ten sposób, że dostawy drewna dokonywane przez osobę fizyczną w celu złagodzenia konsekwencji działania siły wyższej mieszczą się w ramach wykorzystywania majątku rzeczowego, które to wykorzystywanie należy kwalifikować jako „działalność gospodarczą” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli rzeczono dostawy dokonywane są w celu uzyskiwania z tego tytułu stałego dochodu. Do sądu krajowego należy przeprowadzenie oceny ogółu okoliczności sprawy dla ustalenia, czy wykorzystywanie majątku rzeczowego takiego jak las jest dokonywane w celu uzyskiwania z tego tytułu stałego dochodu.
- 2) Wykładni prawa Unii należy dokonywać w ten sposób, iż nie można wykluczyć, że sprzeczny z zasadą proporcjonalności jest przepis prawa krajowego, umożliwiający nałożenie grzywny w wysokości równej zwykłej stawce podatku od wartości dodanej stosowanej według wartości dostarczonych towarów, na osobę, która uchybiła swemu obowiązkowi wystąpienia o wpisanie jej do rejestru podatników podatku od wartości dodanej i która nie była zobowiązana do zapłaty tego podatku. Do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy kwota sankcji nie wykracza poza to co konieczne do osiągnięcia celów polegających na zapewnieniu prawidłowego pobierania podatku i uniknięcia oszustw z uwzględnieniem okoliczności sprawy, a w szczególności kwoty, jaka została faktycznie nałożona, i ewentualnego istnienia możliwego do przypisania podatnikowi, któremu wymierzono sankcję za brak wpisu do rejestru, oszustwa lub obejścia mających zastosowanie przepisów.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.